

bleven gode Veninder. Hun er fortryllende, ikke sandt? . . . Som De kan vide, har vi undertiden ogsaa talt om Dem. Hun beklager sig forresten ofte over, at hun næsten aldrig hører noget fra Dem.“

Emanuel var bleven opmærksom. Skulde der maaske trods Frøkenens Forsikringer alligevel skjule sig lidt Spioneri bag dette Besøg? — tænkte han.

„Jeg har altsaa, allerede inden jeg kom hertil, hørt lidt om, hvilken indflydelsesrig Mand De er bleven her, hvilken Omvæltning De har fremkaldt i hele Egnen, siden Fader rejste, og hvor De bliver forgudet af alle Deres Sognebørn. Ja, man har jo ligefrem til-delt Dem Apostelnavnet, efter hvad jeg har ladet mig fortælle herude.“

Der gik et lille Ryk igennem Emanuel; han følte godt den skjulte Spot i hendes Ord. Efter et Øjeblik Tavshed sagde han:

„De har Ret. Jeg har virkelig kun Grund til at være meget taknemmelig. Men — hvordan er det? — har ikke ogsaa De faaet Deres Ønsker opfyldte, Frøken Tønnesen. De var saa lykkelig at komme bort fra denne Egn, som var Dem saa forhadet, og at komme ind til Hovedstaden, til det danske Kulturcentrum, til Selskabeligheden, Moderne og Teatrene. De har faaet selve vort verdensberømte Tivoli til Nabo — —“

„Nu ja,“ afbrød hun ham med et lidt utaalmodigt Hovedkast. „Med mig er det som sagt en anden Sag. Forøvrig har jeg ikke beklaget mig, saa jeg fatter ikke rigtig, hvortil Deres Ord sigter. Jeg befinder mig saamænd efter Forholdene meget godt. Jeg skal sige Dem, jeg er paa mine gamle Dage bleven Filosof . . . Stoiker, tror jeg, det hedder. Det vil sige, jeg har efterhaanden vænnet mig til at være det Forargelsens Tegn, som jeg og mine Lige nu en Gang er bleven for vor kære Samtid . . . ja, jeg føler mig næsten en Smule stolt over at høre til dem, der bebuder det store Babylons nære Fald.“